

Scénář k rozhlasové reportáži

Anna Hurychová

M: Naše škola má dlouholetou tradici. Nesmazatelnou stopu v ní zanechala bývalá paní ředitelka Anna Hurychová. Prožila skvělé mládí, na které moc ráda vzpomíná a o kterém i ráda vypráví.

“Mě bavil celý život, já musím říct, že celý život mě bavil.” (0:29-0:34) 006

C: Její rodina se musela vypořádat s problémem výběru, které dítě zůstane pracovat doma a které půjde studovat.

“A to bylo tak, to byly nějaký ty jednotný zemědělský družstva, a když někdo měl dvě děti, tak jedno dítě muselo zůstat a pracovat v tom zemědělství.”

“ (2:39-2:51) 0010

R: Měla štěstí, že právě ona dostala možnost studovat. Na gymnáziu, později na pedagogické fakultě. V roce 1968 jela jako jediná ze školy pracovat do Anglie. V době jejího pobytu začala okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy.

Ráno přijdem do práce, tam noviny, tady na Václaváku tanky. Pak nám pustili televizi v Anglii, zpíváme českou hymnu, možná už naposledy. Jedny lidi, takový starší si mě tam chtěli adoptovat, dokonce říkali “zůstaňte tady, my vás necháme dostudovat a můžete tady zůstat” no jenomže to by mně, to vlastenectví v člověku je zakořeněný tak a když má přátelé a rodiče ještě a rodinu, no tak to říkám to v žádným případě, no tak jsem se vrátila, a říkám za rok pojedu, no a už to nešlo.

(28:35-29:03)(29:20 -29:45) 0010

Z: Paní Hurychová nastoupila na ZŠ Fr. Plamínkové v roce 1989 jako učitelka matematiky, po půl roce učení ji vybrali na pozici ředitelky.

“Já jsem sem přišla a tady byla taky taková atmosféra, trošku. Přišla jsem do sborovny. A teď se konala pedagogická rada, a teď učitelé nemluvili, báli se jako přihlásit, já jsem to jakoby vůbec nemohla pochopit.” (1:17-1:33) 006

J: V té době probíhala Sametová revoluce, již se aktivně účastnila zvoněním klíčů.

“No to jsem byla na Václavském náměstí, chodila jsem zvonit se svým synovcem. Takže jsme hned po škole běhali na Václavské náměstí a bylo to dojemný.”

(5:19-5:27)(5:40-5:50) 0010

M: Po Sametové revoluci se pro studenty změnila situace a škola začala pořádat zájezdy do zahraničí, nejprve do Francie.

Ted' to pro ně bylo, po tom 90 roce když jsme se dostali vlastně ven, i ty děti za ty hranice, tak to bylo prostě bum. Děti poprvé třeba u moře byly, na Mont Saint Michelu, to byly takový zážitky i pro ty děti.

(10:11-10:20)(9:58-10:07) 0010

R: Prožívala i těžké chvíle - po smrti svého synovce, a dokonce pochybovala o návratu do školství mezi děti.

“Když jsem se pak stala ředitelkou, tak tenhle ten synovec, který se tak těšil, měl nastoupit na ekonomickou školu, tak ve 92 hrál basket a připravoval se na maturitu v té době no a někde byli v Holandsku a tam chytil nějaký bacil meningokokový a zemřel nám. Takovýhle neštěstí se stalo prostě a ted' jsem nevěděla, jestli vůbec, vůbec po tom všem nadšení, a když to začalo, jestli já budu moct mezi děti a dál žít normální život.”

(6:27-6:39) (6:47-7:21) 0010

Z: Na závěr by paní Hurychová mladým lidem chtěla vzkázat toto:

Tak si nenechávejte jako utíkat tu realitu, která je kolem nás, mít přátele, protože to je to nejdůležitější, najít přátele, žít takovej jako opravdovej, opravdovej život.

(41:54-42:10) 0010